

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

¡A l'Aplec del Caragol!

La trama. Venice, Califòrnia, ara. Theo és un caragol d'hort que treballa traginant tomates, però el seu somni és participar en la fórmula 1 d'Indianapolis 500... i guanyar-la!

La pel·lícula. DreamWorks i Pixar (Walt Disney Productions) rivalitzen en dures competicions taquilleres per veure qui s'endu el gat amb botes d'or a l'aigua. I si Pixar s'ho va fer amb *Cars* i *Avions*, DreamWorks plantava cara amb els *Madagascar*. Ara DreamWorks s'inspira en el seu rival per fer la seva versió de cotxes i avions, i les curses meteorològiques, "inventant" les inversemblants aventures de Theo, el caragol amb ínfules de Sebastian Vettel i Red Bull fusionats en una perfecta combinació d'home-màquina a tota pastilla. En síntesi, aquesta és la simbiosi fantàstica en que es basa *Turbo*, parida automobilísticogasterò-

pode dirigida pel canadenc David Soren (Toronto, 1977). Així les coses, tot s'adreça a no oblidar-se dels mítics Rayo McQueen i Dusty, els il·lustres avantpassats d'aquest Theo "in excelsis deo" amb desitjos de glòria terrenal. La proposta somniadora, en principi, cola bé entre la mainada. Tot i que havent transcorregut uns cinc minuts de la projecció, a banda i banda de la meva butaca, algú i alguna més aviat diminuts, xiuxiuegen que el Theo-Turbo els sona a repetit! ¿Qui ha dit

que els espectadors que no suveren el metro vint d'alçada no donen la talla i són de fàcil conformar? Jo els situaria davant els mistificadors Mas & Rajoy i a veure qui els porta a vendre. Mentrestant, *Turbo* enfila la recta final amb una demostració estàndard del virtuosisme tècnic en que avui s'ha estancat l'animació digitalitzada. O quan allò del més difícil encara ha tocat sostre. Amb tot i això i allò, el Theo-Turbo m'ha recordat Hèlix, el caragol servicial que se les pela, quan menges al casolà restaurant de l'Aplec del Caragol. ¿O

Turbo

Director: David Soren. Guió: Darren Lemke, Robert G. Siegel. Música: Henry Jackman. Producció: Lisa Stewart. EUA, 2013. 90'. JC Alpicat, Lauren Lleida, Urgell Mollerussa. 22 octubre.

no, Tresina?

El tema. Cal no tenir por de les limitacions personals.

La imatge. Theo, fascinat, mirant una lluna llunyana que, de sobte, es converteix en un jet supersònic.

La frase. "No hi ha un somni massa gran, ni un somniador massa petit" que diu l'avi. És un joc de paraules somniadores a favor de les utopies personals.

La recomanació. La família unida que s'ho va passar més que pipa amb *Cars* i *Avions*.